Den Cayente

Fifty Shades of Cft

Ariën Rasmijn (1975) is freelance journalist. Naast zijn publicaties in Amigoe en diverse andere media schrijft hij in deze column regelmatig over nieuws en politiek in Aruba. Hij stelt reacties op prijs via: arubadencayente@gmail.com.

Het is zes dagen geleden en mensen hebben het er nog steeds over. Cft-baas Age Bakker kwam langs met zijn team om een lezing te geven en kennis te maken. De laatste keer dat ik zoveel commotie zag om iemand van buiten die een leerinstelling op het eiland bezocht was toen Prince Royce bij Maria College langs kwam. Een lange rij voor de ingang van de achtertuin, alsof het een nachtclub was, compleet met gastenlijst. Het College was zelfs zo attent om met een lading pennen en bloknotes met logo te komen. Iemand moet hen verteld hebben dat de snelste weg naar het hart van de Arubaan snuisterijen en een open bar zijn. Beide waren prominent aanwezig, alsof die avond een heuse nieuwe politieke partij werd gelanceerd."Onafhankelijk! Professioneel! Transparant!" Het enige wat miste waren de T-shirts. De regering had aangekondigd geen interesse te hebben, maar de secretaris van de ministerraad en de financiële topadviseur waren er gewoon, net als de voorlichter van de minister van Financiën en twee AVP-Statenleden, waarvan in ieder geval een achteraf te kennen gaf het verhaal van Bakker wel te zien zitten en bij wijze van spreken al de beurs open wilde trekken om haar stukje solidariteitstaks te betalen. Later zou blijken dat binnen de groene fractie lang niet iedereen (en zeker de fractieleider niet) die mening deelt. Wanneer de timing juist is en AVP de solidariteitstaks met de nodige tegenzin kan beginnen te pushen kan het rekenen op een 'tegen' van MEP, heb ik begrepen van Xiomara Ruiz-Maduro. Haar argument is dat het nu - in

tegenstelling tot de vorige keer toen Lago sloot - om een crisis gaat waar de regering voor verantwoordelijk is en waar het volk niet voor mag boeten. En zo vinden regeringsfractie en oppositie gelijkgestemdheid op de meest vreemde plekken.

Bakker's verhaal was simpel. "Dit is de situatie bij jullie. En dit is wat wij doen. Wij werken op basis van jullie wetten en letten alleen op wat onder de streep komt te staan." Heel bezwerend allemaal, maar iedereen weet precies waar de angel zit. En die zit in de directe lijn tussen het Cft en de Rijksministerraad. Er zijn weldegelijk consequenties als Aruba de boel niet rechttrekt naar de lijn die het College uitstippelt. En laten we eerlijk zijn, het is allemaal een stuk gecompliceerder dan slechts kijken naar de cijfers onder de streep. Dat alleen al heeft effect op de keuzes die 'boven de streep' worden gemaakt. Ik zeg het nogmaals: zolang er toezicht is op de portefeuilles hebben politici in deze en de volgende regeringen een stuk minder macht, ongeacht de partij.

Nog een harde waarheid die nu naar boven komt. Onze autonomie is altijd een halve illusie geweest, iets om onze ego mee te strelen, zoals een arrangement voor de premier om het Koninkrijk te vertegenwoordigen wanneer een land in de buurt weer eens een nieuw staatshoofd installeert. Maar nu wordt - eigenlijk ook gewoon door ons eigen toedoen over de laatste 30 jaar - wel heel erg duidelijk dat wij hier nooit echt de baas zijn geweest. En stiekem vinden de meesten van ons dat ook wel prima zo. Een paspoort waar je overal mee naartoe kan, bescherming tegen gekke buren, noem maar op. Onder het huidige gesternte laat Nederland ons niet failliet gaan, al is het puur om eigen gezichtsverlies te vermijden. Dan kunnen we - terecht ook - boos zijn over de manier waarop dingen soms gebeuren, gebeuren doen ze toch. Ik hoor een Van Zwol zo tegen mensen hier zeggen: "Of jullie doen het, of wij doen het voor jullie." Op zo'n moment kan ik me voorstellen dat je je allesbehalve soeverein voelt, laat staan vrij. Maar wat is vrijheid dan? Zowel Age Bakker als UA-rector Glenn Thodé wees op een andere manier om naar de situatie te kijken. In plaats van je blind te staren op verworvenheden kan je ook vrijheid scheppen om je juist te richten op goed beleid en de juiste investeringen. Iemand anders beheert immers de 'bottom line', en je hoeft ook niet meer te bukken voor die steeds meer eisende sponsoren van de partijkas. Soms zit vrijheid juist in de beperking.